

først vor højtærede Konseilspræsident. Ja, han er jo ganske vist de Radikales Ordfører, men jeg tror, at hvis Forsynet greb ind og bestemte, hvad Slags Politikere vi skulde være, saaledes at en Mand's Karakter og Anlæg og hans politiske Stilling faldt sammen, hvad der i Regelen aldrig sker, saa vilde sikkert den højtærede Konseilspræsident have været blandt de mere, ja, maaske blandt de mest konservative. Jeg tror, efter hvad jeg kender til hans Temperament, at Grænsen for hans radikale Udlængsel er saare snart naaet. Jeg tror ikke, der skal gaa lang Tid, inden han i Virkeligheden har naaet denne Grænse, inden han har faaet alle de radikale Reformers, han paa nogen Maade egentlig bryder sig om. Og jeg maa have Lov til at sige om de øvrige Ministre, at de ville blive bedre med Aarene. Jeg har sagt det andetsteds. Jeg husker en Del af min Historie. Selv om jeg desværre ikke er gammel nok — det har jeg hørt saa tidt af det ærede Medlem, som sidder der (Berntsen) —, saa er jeg dog ældre end Udenrigsministeren. Og jeg kan huske, at de Nationalliberale vare en Gang nogle frygtelige Bagbæster. Der var en Gang en Mand, som hed Prokurator Lehmann, ham kunne De nok huske. Han sagde nogle rædselsfulde Ting, men han blev et saa umaadelig pænt Menneske. Da de Nationalliberale fik Magt og delte den offentlige Mening, de rige Piger og Embederne imellem sig, bleve de fornuftige Mennesker, og nu ere de umaadelig konservative, dem, vi have tilbage. Naar vi tage de Moderate, da kan jeg huske — ja, jeg kan ikke huske det, men det er repeteret her i Salen — vor udmærkede ærede Kollega fra Assens (Berntsen), den Gang han første Gang stillede sig. Hvad var det ikke for frygtelige Ting, han sagde! Det blev oplyst her i Salen, jeg sad og holdt mig for Ørene og var ulykkelig. Og dog, er det ikke blevet den mest udmærkede Indenrigsminister, vi kunde finde, i alt Fald, naar vi skulde tage den Slags; er han ikke bleven saa moderat, at det er en Fornøjelse? Og jeg maa sige, at de 14, efter hvad jeg kender til dem, forfærdelig gerne ville have det ærede Medlem til Gruppetælle. Og naar jeg tager Reformpartiet! Jeg læste for nogen Tid siden de Udtalelser, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) havde fremsat, f. Eks. om Alderdomsforsørgelsen og mange andre Ting. Det var saa rødt radikalt, at jeg holdt mig for Hovedet. Og hvor moderat blev

han alligevel ikke! Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) talte om Magtens opdragende Betydning, og jeg vil tilstaa, at jeg haaber, den ogsaa er saaledes, at i Løbet af nogle Aar blive de Radikale opdragene af Magten. I Spanien skyder man de Radikale; Folk som Ferrer blive skudte eller hængte, men herhjemme gør man dem til Ministre. Det er en langt bedre og sikrere Maade at udrydde Radikalismen paa, og jeg glæder mig derfor til, at den Dag kommer, at vor ærede Ven, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg), ogsaa skal have Uniform paa; saa gaar ogsaa hans Radikalisme den Vej, hvor al Radikalisme gaar — til den store Armé! Derfor kan jeg kun sige, mine Herrer, at De skulde gøre som jeg: Selv om De have radikale Tendenser, bliv straks konservative, den Vej skulle De alligevel.

Og naar jeg ser Personerne, f. Eks. vor højtærede Udenrigsminister, som sidder og smiler med et virkelig pænt radikalt Smil — radikale Smil ere egentlig altid overlegne —, saa vil jeg sige, at jeg tror heller ikke stærkt paa den Radikalisme. Jeg tror, det er en Slægtsfejl hos den højtærede Udenrigsminister, det ligger saadan til Slægten, saa længe de ere unge. Jeg erindrer, Hr. Jacob Scavenius som ung var ret levende; han blev senere en god Provisorist. Og vi kunne maaske haabe, naar den højtærede Udenrigsminister med Aarene bliver mere sat, og forudsat, at han faar Lov til at blive i det politiske Liv — for naar de komme ud af det igen, kunne de undertiden blive springske igen —, at vi da faa en hel Del god Konservatisme fra ham. Særlig naar de Radikale begynde at rejse Jordspørgsmaalet, saa gaar det maaske ham, som det gik Lord Roseberry: fra Venstre Højre om! Og naar jeg vender mig til den højtærede Finansminister, saa har han sagt saa kloge Ting som Finansordfører oppe i Landstinget, at jeg tror ikke, han faar mange Konflikter med Landstinget. Og saa har den ærede Minister en saa sund Skepsis, og denne sunde Skepsis bevarer ham sikkert for mange Dumheder. Og dertil kommer som sagt: Jeg er ikke bange for det Ministerium. Jeg tror, at Verden staar, som den stod under de andre Ministerier. Jeg har den gode Tro til Rigsdagen og ogsaa til Regeringen, at de kunne saamaend ikke gøre ret meget; Borgerne lave selv Verden, saa galt de selv ville. Og i dette gode Haab og i denne sikre Overbevisning vil jeg tilstaa,